

[Christmas Møller.]

en vis Fortjeneste, en vis Pris, hvor Forholdet, troede jeg, var dette, at Kræfternes frie Spil og den frie Konkurrence skulde være den, der satte Prisen.

Og hvilken Vej er den høje Rigsdag da ogsaa gaaet for ikke saa forfærdelig lang Tid siden? Naar jeg tænker paa dette Forhold, og ogsaa tænker paa det Spørgsmaal, som Venstres Medlemmer i Udvalget har stillet, og som kort gaar ud paa, om der kan siges noget til, at man forbyder en Aftale om, at en Vare skal have en vis Pris, for at Pristaldet — saaledes maa jeg forstaa Spørgsmaalet — kan slaa igennem, hvorledes er da den høje Rigsdags Stilling overfor dette Spørgsmaal, som vi ikke en Gang har faaet Mulighed for at behandle i Udvalget, som jeg i dets endelige Form først saa, da Udvalgsbetænkningen kom?

Hvorledes har vi behandlet hele dette Spørgsmaal fra Rigsdagens Side? I Loven om uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse havde vi oprindelig en § 13, som lød saaledes:

„Naar der paa en Vare eller dens originale Indpakning af Producenten eller Grossisten findes angivet en bestemt Pris for Detailsalg, er det — saafremt den angivne Pris ikke giver Forhandleren en Fortjeneste af over 25 pCt. af Indkøbsprisen — forbudt i Detailhandelen at sælge eller udbyde Varen for en lavere Pris, medmindre Producentens eller Grossistens Tilladelse eller anden Hjemmel herfor foreligger, eller Salget falder ind under Bestemmelserne i § 5, eller Varen sælges i brugt eller beskadiget Stand.“

Ved en Ændring, som blev gennemført i Rigsdagssamlingen 1925—26, udgik denne § 13, og hvad var Begrundelsen herfor? Begrundelsen herfor var ifølge Aarbogen denne:

„Paragraffens Udeladelse motiveredes med, at under den nuværende Valutasituation, hvor det er af særlig Betydning, at Pristaldet ikke unødvendig forhales, skønnes en saadan Bestemmelse — som ogsaa i nogle af de fra Erhvervene over Valutaspørgsmaalet indhentede Erklæringer fremhævet — at kunne virke uheldigt.“

Hvorfor? For, sagde man, der kan gives Tilfælde — og det vil vel ingen bestride —, hvor en Aftale om en bestemt Pris kan være naturlig og rimelig. Men hvis man sætter et Tal som dette eller indleder en Praksis, legaliserer man let et Forhold, hvor Frihed efter vor Opfattelse bør herske.

Man giver dernæst ifølge § 5 Dom-

stolene den fuldkomne Myndighed til overfor Erhvervslivet at bestemme, hvad der er utilbørlige Priser. Hvad vil dette nu sige? Det vil i Virkeligheden sige, at dette Lovforslag, om det bliver vedtaget, betyder, at Rigsdagen giver Udtryk for, at dens Lovgivningsmagt paa dette Omraade lægger den fuldkomne over til Domstolene. Den siger selv: Det maa Domstolene om, og Lov maa dannes igennem den Retspraksis, som Landsret og Højesteret efterhaanden vil udvikle.

Vi vil derfor ikke kunne medvirke til Fremme af dette Lovforslag. Vi mener, at dets enkelte Bestemmelser, saaledes som jeg her har paavist, er uklare og usikre, at der ikke i Loven indføres en fast og klar Regel om, hvad der er lovligt, og hvad der er ulovligt, hvad der skal søges hindret, og hvad der skal tillades.

Da Venstres Medlemmer gav Udtryk for, at man vilde være med — som jeg her har paavist — til en Lovgivning, som paa visse Omraader var mere vidtgaaende, end vi nogen Sinde har mødt den, har vi naturligvis, eller jeg for mit Vedkommende i hvert Fald, sagt: Lad os dog faa god Tid til at se paa dette. Og der har jeg naturligvis sagt, at min Opgave kunde det ikke være alene at staa udenfor. Fra anden Side har man ikke villet tage Hensyn dertil, men har fremlagt en Betænkning og et Resultat for den høje Rigsdag, som utvivlsomt siger Sparto til, hvad vi nogen Sinde har set paa Lovgivningsomraadet. Og naar den højtærede Ordfører for Udvalget ikke kunde forstaa, at vi havde indtaget denne Holdning, vil jeg sige til ham, at vi for vort Vedkommende vil naturligvis i enhver Situation søge at skabe det bedst mulige Resultat for de Interesser, som er vore.

Jeg synes ogsaa, at den Forhandling, som allerede er ført, med tilstrækkelig Tydelighed viser den afgørende Modsætning, der er mellem de egentlige Flertalspartier og Partiet Venstre. Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen sagde, at de havde blot ladet lidt udgaa, men det var egentlig det samme. Det ærede Medlem Hr. Olav Olsen sagde: Nej, det er noget helt andet. Jamen var det dog ikke mest passende, at de ærede Medlemmer, som skal stemme sammen om en Ting, blev enige om det først?

Det ærede Medlem Hr. Olav Olsen talte om Tjenesteydelser. Jeg maa tilstaa, jeg blev forstyrret et Øjeblik, og hørte det derfor ikke rigtig. Jeg vil gerne bede det ærede Medlem, naar han faar Ordet igen, om at sige, hvad han tænker paa. Jeg for-